

До організаційних заходів, що підвищують рівень конкурентоспроможності підприємства, належать [3]:

- виявлення переваг товару порівняно із заміниками;
- диференціація продукції, що забезпечує відносно стійкі переваги споживачів, які віддаються певним видам взаємозамінних товарів;
- зміну якості виробу і його технічних параметрів з метою обліку вимог споживача та його конкретних запитів;
- вивчення заходів конкурентів з удосконалення аналогічних товарів;
- виявлення й використання цінових факторів підвищення конкурентоспроможності продукції;
- виявлення недоліків товарів-аналогів, які випускають конкуренти;
- нові пріоритетні сфери використання продукції;
- забезпечення пріоритетності продукції.

Отже, забезпечення високого рівня конкурентоспроможності означає, що всі ресурси, якими користується підприємство, більш продуктивніші і приносять більший прибуток, ніж його ринкові конкуренти. Цей фактор надає підприємству зайняти стабільне та постійне місце на ринку товарів та послуг і забезпечує постійний попит споживачів на його продукцію.

Виведення на ринок нових видів продукції, широке використання рекламних заходів, зниження ціни на продукцію або послуги, реалізація товару через більшу кількість торгових представників та впровадження інновацій – є основними шляхами підвищення конкурентоспроможності підприємства. Керівництво підприємства повинно простежувати зміни, що відбуваються в умовах господарювання, і вводити різноманітні перетворення в політиці ведення виробництва та реалізації товарів.

Покращити умови і збільшити ефективність діяльності підприємств можна шляхом наступних дій: посилення контролю за грошовими потоками, налагодження постійної системи збору, обробки і використання інформації, розроблення ефективної стратегії, налагодження партнерських відносин, удосконалення нормативної бази.

Джерела та література

1. Васильків Т. Г., Лупак Р. Л. Конкурентоспроможність підприємства. Львів: ЛКА, 2016. 484 с.
2. Завьялов П. С. Маркетинг в схемах, рисунках, таблицях: учеб. пособие. Москва: ИНФРА-М, 2002. 496 с.
3. Кузьмін О. Є., Горбаль Н. І. Управління міжнародною конкурентоспроможністю підприємства: Львів: Компакт-ЛВ, 2005. 304 с.
4. Семенчук І. М., Мала К. Ю. Шляхи підвищення конкурентоспроможності підприємств харчової промисловості. *Агросвіт*. 2019. № 4. С. 56–61. DOI: 10.32702/2306-6792.2019.4.56

Сергєєва А. – студентка

Науковий керівник: к. пед. н., доц.

Л. Бобко

Львівський національний університет
імені Івана Франка, м. Львів, Україна

Проблеми впровадження інноваційних технологій у розвиток вітчизняних підприємства

У сучасних умовах інноваційний розвиток постає єдиною передумовою забезпечення економічної незалежності України та дає змогу подолати вагомий розрив із передовими конкурентоспроможними державами [1].

Як зазначає ряд науковців, CALS-технології є сучасним підходом до проектування та виробництва високотехнологічної й наукомісткої продукції, що полягає у використанні комп'ютерної техніки та сучасних інформаційних технологій на всіх стадіях життєвого циклу виробу, який забезпечує однакові способи управління процесами і взаємодією всіх учасників цього циклу: замовників продукції, постачальників (виробників) продукції, експлуатаційного та ремонтного персоналу, та реалізується у відповідності до вимог системи міжнародних стандартів, що регламентують правила вказаної взаємодії переважно за допомогою електронного обміну даними [2].

Саме інформаційні технології поряд з прогресивними технологіями матеріального виробництва дозволяють істотно підвищувати продуктивність праці і якість продукції та водночас значно скорочувати терміни впровадження у виробництво нових виробів, що відповідають запитам й очікуванням споживачів.

CALS-технології служать засобом, що інтегрує промислові автоматизовані системи у єдину багатфункціональну систему.

Метою інтеграції автоматизованих систем проектування та управління є підвищення ефективності створення й використання складної техніки.

У процесі впровадження CALS-технологій істотно знижуються витрати на експлуатацію завдяки реалізації функцій інтегрованої логістичної підтримки, значно полегшується вирішення проблем ремонтпридатності, інтеграції продукції у різноманітні системи та середовища, її адаптації до мінливих умов експлуатації тощо.

Досвід впровадження CALS-технологій доводить, що для досягнення належного рівня взаємодії промислових автоматизованих систем, потрібне створення єдиного інформаційного простору в рамках як окремих підприємств, так і їх об'єднань. Єдиний інформаційний простір забезпечується завдяки уніфікації форми та змісту інформації про конкретні вироби на різних етапах їх життєвого циклу. Уніфікація форми досягається шляхом використанням стандартних форматів та мов відображення інформації у міжпрограмних обмінах, а також при документуванні. Уніфікація змісту тлумачиться як однозначна правильна інтерпретація даних про конкретний виріб на всіх етапах його життєвого циклу, що забезпечується розробкою онтологією (метаописів) додатків, закріплених у прикладних протоколах CALS.

Базовими принципами CALS є: безпаперовий обмін даними з використанням електронного цифрового підпису; аналіз і реінжиніринг бізнес-процесів; паралельний інжиніринг; системна організація поствиробничих процесів життєвого циклу виробу – інтегрована логістична підтримка.

До базових технологій можна віднести управління проектами; конфігурацією виробів; інтегрованим інформаційним середовищем; якістю; потоками робіт; змінами виробничих та організаційних структур.

CALS-технології реалізуються силами багатопрофільних робочих груп, які об'єднують у своєму складі експертів різних спеціальностей. Нормативну базу розробок становлять міжнародні та національні стандарти, що регламентують різні аспекти CALS-технологій. В інтегрованому інформаційному середовищі інформація створюється, перетворюється, зберігається та передається від одного учасника життєвого циклу до іншого за допомогою прикладних програмних засобів, до яких належать системи AutoCAD, ArhiCAD та ін.

На сучасному рівні розвитку промислової кооперації відсутність єдиного комплексу стандартів «електронного опису» різних етапів життєвого циклу, що забезпечують інформаційну взаємодію електронних технологій (у рамках одного підприємства або «віртуального» об'єднання підприємств), призводить до значних додаткових витрат у процесах проектування, підготовки виробництва, виготовлення й експлуатації продукції.

Для впровадження CALS-технологій необхідно виконати комплекс організаційних, технічних та інших робіт, але при цьому першочерговими проблемами все ж таки залишаються державна підтримка та розробка нормативно-правової бази, методичних матеріалів, що на законодавчому рівні є підставою до використання нових способів та засобів інформаційного обміну.

Джерела та література

1. Бобко Л. О. Сучасний стан розвитку інноваційної діяльності підприємств. *Сучасний рух науки: тези доп. II Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (28–29 черв. 2018 р.)*. Дніпро, 2018. С. 35–39. URL: https://www.researchgate.net/profile/Musiyenko_Angelina/publication/
2. Марчук В. Є., Ремига Ю. С., Коломієць Р. О. Проблеми інноваційного розвитку підприємств. URL: <http://piei.iem.nau.edu.ua/numbers/36/March%20.pdf>

Сидорук В. – студентка

Науковий керівник: д. е. н., проф.

І. Спіфанова

Вінницький національний технічний університет, м. Вінниця, Україна

Особливості стратегічного управління інноваційною діяльністю підприємства

Стрімкий розвиток науково-технічного прогресу, що відбувається на світовому ринку, має свій особливий вплив на сутність усіх економічних процесів на підприємстві. Перехід української економіки до ринкових умов функціонування супроводжується зростаючим науково-технічним і технологічним відставанням від індустріально розвинених країн, але вітчизняний народно-господарчий комплекс має для розвитку достатній науковий і технічний потенціал. Один із основних недоліків у розвитку інноваційної сфери підприємств полягає у відсутності ефективної методики управління зазначеними процесами, що відповідала б національним особливостям та забезпечувала ефективний розвиток інноваційного потенціалу підприємства. Ефективна дієва система управління інноваційною діяльністю необхідна не тільки для суб'єктів господарської діяльності, що тільки створюються, але, перш за все, для вже діючих.

Важливість інноваційного розвитку для сучасної економіки України переоцінити неможливо. Адже саме завдяки інноваціям повинно бути досягнуто економічне зростання вже в найближчій перспективі.

Система стратегічного управління інноваційною діяльністю компанії є основою прогнозування майбутніх кризових ситуацій і антикризового управління господарюючих суб'єктів.

Розвиток інноваційної діяльності відбувається під впливом комплексу чинників, серед яких найбільш важливими є:

- прискорення науково-технічного прогресу;
- бюджетне фінансування пріоритетних наукових досліджень, які можуть стати основою базисних інновацій;
- створення і підтримка науково-дослідних і дослідно-конструкторських організацій, що забезпечують постійний приплив нововведень як продукту інтелектуальної творчості;
- державна підтримка розвитку інноваційної діяльності, стимулювання приватних інвестицій в інновації, в розвиток інноваційної інфраструктури;
- розвиток підприємницького середовища, що формує потреби в інноваціях, здатної прийняти їх на основі конкуренції.

Для планування та впровадження інновацій розробляються інноваційні стратегії. Інноваційні стратегії спрямовані на пошук найперспективніших напрямів розвитку організації, випуску нових видів продукції та послуг з використанням наукових досліджень, передових технологій, які забезпечують ефективне використання ресурсів [1].

Стратегія інноваційного розвитку підприємства має такі притаманні їй риси: процес її розробки закінчується формуванням загальних напрямків, які спроможні забезпечити його